

DE MOOIESTE BAAN VAN STATIA

47 jaar lang diende hij bij de politie en al die jaren was hij niet één dag ziek. Sterker nog: hij kwam nooit ook maar een minuut te laat. Logisch dat hij na zijn pensionering de erebaan kreeg *the Three Bells* te mogen luiden. 'Ik ben een heel belangrijke man op het eiland', zegt Stanley trots, terwijl hij een blik op zijn horloge werpt. 'Elke dag om zes uur 's morgens, twaalf uur 's middags en zes uur 's avonds luid ik de klok, zodat iedereen weet hoe laat het is.' Het is inmiddels een paar minuten voor twaalf en Stanley wandelt naar de klok met het opschrift 'Eijsbouts *Astenis Me Fecit*: 'klokkengieter Eijsbouts uit Astén heeft mij gemaakt'. Hij propt zorgvuldig watjes in zijn oren en begint dan, op de tweede nauwkeurig, met de hand aan de klepel, de klok te luiden. De dag op Sint Eustatius is halverwege.

werden de slaven doorverkocht aan Noord- en Zuid-Amerikaanse plantage-eigenaren. Een klein deel bleef in het Caribisch gebied, waar ze te werk werden gesteld op suikerrietplantages en bij de zoutwinning op Sint Maarten. In het *Sint Eustatius Historical Foundation Museum* wordt deze mensenhandel uitvoerig in beeld gebracht. Er is ook ruimte voor minder schaaftevolle zaken. Zoals het feit dat Sint Eustatius, via een saluutschot aan het Amerikaanse schip *Andrea Doria*, in 1776 als eerste de nieuwe republiek erkende, die zich zojuist had vrijgemaakt van Groot-Britannië. Een plaquette in Fort Oranje, vele jaren later geschenken door Franklin Delano Roosevelt, herinnert aan dit feit waarop de Stationen nog altijd trots zijn. 'De eretitel van Statia is *Historical Gem*', vertelt Lopes.

'Historisch juweel. Geen eiland in deze omgeving heeft zoveel geschiedenis als wij.' Als we in het goed onderhouden Fort Oranje rondkuieren, komt er ineens een man op een fiets binnenrijden. Na zijn rijwiel tegen een muurtje te hebben geplaatst, kijkt hij op zijn horloge en gaat zelf ook tegen het muurtje staan. 'Dat is Stanley', zegt Lopes, 'onze klokkengieter. Hij is voor *the Three Bells* verantwoordelijk. Vraag hem zelf maar wat dat is.' (Zie het kader hierboven)

'You don't know Saba!'

De aankomst op Saba geldt als een van de spectaculairste ter wereld en Sabanen mogen je graag vertellen dat hun vliegveldje tot de gevaarlijkste uit de burgerluchtvaart behoort. Dat heeft alles te maken met het feit dat Saba in feite één grote, niet-werkende vulkaan is, met nauwelijks een stukje vlak land. Alleen op de landtong Flat Point – een naam waarover is nagedacht – bleek een landingsbaantje te realiseren, maar met 400 meter is dat dan wel het

'AL TIJDENS DE RIT OP DE ENIGE WEG DIE SABA RIJK IS, WORDEN WE VERLIEFD.'

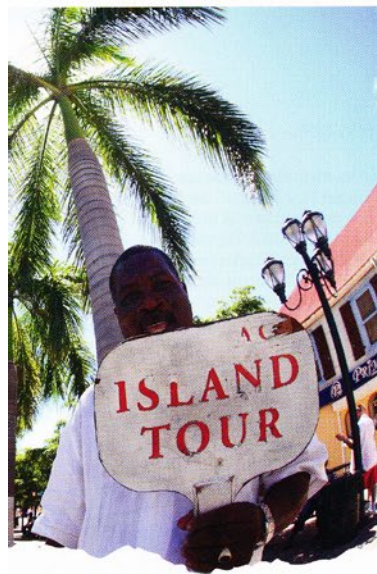

kortste van deze planeet. Dus moeten de Twin Otters van WinAir, die de verbindingen verzorgen, meteen na *touchdown* energiek in de remmen om te voorkomen dat de vliegtuigjes weer van de landingsbaan afdolven en in zee terechtkomen. Al deze statistieken en stemmingmakerij ten spijt is er, sinds in 1962 voor het eerst een vliegtuigje op Saba landde, nog nooit iets misgegaan. En uit het feit dat u dit artikel leest, mag u afleiden dat ook wij een geslaagde landing maakten, die eigenlijk niet eens echt eng was. Al tijdens de rit met chauffeuse Shelly naar ons hotel, over de enige weg die het eiland rijk is, worden we verliefd op Saba. Sint Maarten heeft de mooiste stranden (Saba geen), Sint Eustatius heeft tastbare herinneringen aan zijn rijke geschiedenis (Saba nauwelijks), maar wat is dit een parel van uitbundige natuur, ingetogen bebouwing, onvervalste hartelijkheid en ultieme ontspanning! Vrijwel overal op Saba is de zee te zien.

Foto's deze pagina's:

> Saba is een eldorado voor wie graag snorkelt of duikt.
> Wandelaars zullen zich ook niet vervelen: reken op o.m. uitbundige flora, niet giftige slangen en leguanen, en vergezichten vanaf de hoogste berg van het Koninkrijk der Nederlanden.

EXIT NEDERLANDSE ANTILLEN

Op 10 oktober 2010 (10-10-10 is een begrip op de eilanden) werden de Nederlandse Antillen als land opgeheven. Aruba (al sinds 1986), Curaçao en Sint-Maarten hebben nu de status van autonoom land binnen het Koninkrijk der Nederlanden. Bonaire, Sint-Eustatius en Saba (ook wel de BES-eilanden genoemd) zijn bijzondere Nederlandse gemeenten.

dogfish, lachen we om de *clownfish*, beklimmen we een koraalrots met de *goatfish*, buigen we voor de *kingfish*, praten we de *parrotfish* na en zingen we 'Roxanne!' met de *Sting Ray*.

KL785

Zoals veel mensen besteden we ons laatste uurtjes op de Bovenwindse Eilanden op Maho Bay Beach, op Sint Maarten. In de Sunset Grill and Bar. Het is pas tien uur in de ochtend, maar een deel van de clientèle is al hevig aan *happy hour* toe. Twee waterig uit hun ogen kijkende Amerikanen proberen elkaar af te troeven wat drankgebruik betreft.

'I'm a drunk.'

'Not me, but I'm a professional drinker.'

Mayo Bay Beach ligt aan het begin van de landingsbaan van *Princess Juliana International Airport*. Dagelijks maken hier tientallen grotere en kleinere vliegtuigen spectaculaire landingen, waarbij ze slechts een paar meter boven het strand vliegen. Maar geen enkele landing is zo bijzonder als die van de reusachtige helblauwe KLM Boeing 747, driemaal per week.

De *professional drinker* blijkt tevens een zeer professionele vliegtuigspotter. Telkens wanneer er aan de horizon een stipje opduikt, kondigt hij ongevraagd aan welk type vliegtuig het is.

'Daar komt een Boeing 727.'

Een Boeing 727? Vliegen die hier nog? Ah...

niet veel later landt een ATR 42.

'Let op, een Twin Otter.'

Een Embraer 109 strijkt neer.

'En nu een Bombardier Dash 8 Q300.'

Fluwelen *touchdown* van een MD 80.

'Ik geloof dat daar KLM aankomt', roept iemand.

'Kan niet', zegt de Amerikaan. 'Komt pas over tien minuten. *Hey guys*, ik moet effe wat kerosine lozen, ben zo terug.'

En jawel, daar is vlucht KL785. Op zo'n moment ben je als Nederlander trots op onze Koninklijke. Niet alleen een indrukwekkende landing, maar wat een timing! •

Reageren? reizen@anwb.nl

ngs de kant van de weg groeien hibiscus, ander, orchidee en de 'nationale' bloem van t eiland: de geelzwarte *black-eyed Susan*.

877 meter hoge top, Mount Scenery, het 'dak' t het Koninkrijk der Nederlanden, is vrijwel ijd in nevelen gehuld en heeft daardoor iets 'sterieus.

ize kamer in Juliana's Hotel blijkt een *cottage* zijn met een weelderige voortuin, compleet met ver, miniatuur molentje (I) en een prieeltje. Als er tegen zonsondergang gaan zitten met een sje Presidente – het andere populaire biermerk n deze streek – barst er een koorzang los van izenden cicaden, stuk voor stuk met hun 'rservatoriumdiploma op zak.

aar het is niet alleen natuur op Saba. Later de avond vergast Bernat, de Nederlandse chef n het Tropics Café, dat bij Juliana's Hotel hoort, s op meer Presidente, *classic rock* en een zeer rdienselijke Hans Teeuwen-imitatie. Zijn lerse end Mike legt uit dat ik veel te kort op het and ben om er iets van te begrijpen.

you don't know Saba?'

h no.'

it I love it.'

: volgende dag maken we er niettemin het beste n. We lopen de Sandy Cruz Trail, die langs een deelte van de vulkaan voert waar geen dorpen n. Behalve mooie vergezichten en glibberpartijen, t dank aan een regenbui van de vorige nacht, ert de tocht ontmoetingen op met niet-giftige ngen, leguanen en een heremietlandkreeft. Middags laten we ons door Rob en Kelly van a *Saba Dive* naar een mooie snorkelplek varen. loers kijken we hoe twee Amerikaanse studen- s, die een deel van hun opleiding volgen aan : *Saba University School of Medicine*, zich maken om te gaan duiken. Maar ook voor ons een kennismaking met de wereld van *Finding mo* weggelegd.

snorkelend gaan we een blokje om met de

Foto's op deze pagina's:

> Uitzicht vanaf Mount Scenery op stil Saba. > Maar op Sint Maarten worden bootladingen toeristen opgewacht door verkopers & gidsen: 'Island Tour, sir?' > De KL785 boven Maho Bay Beach. > Te voet over de Sandy Cruz Trail, op Saba. > Twee toptalenten van de Oranjeschool in Philipstown, op Sint Maarten.